

Funkig jazz på skånska

MUSIK

Madeleine Östlund "So It Sings"
Madeleine Östlund, sång, Klas Toresson, tenorsaxofon, Johan Öijen, gitarr, Anders Åstrand, marimba, Adam Forkelid, piano, Pär-Ola Landin, bas och Calle Rasmusson, trummor
Jazz i Studion, Umeå Folkets hus

Madeleine Östlund

FOTO: PIERRE MARTIN

MADELEINE ÖSTLUND har vandrat en brokig bana innan hon landar i Umeå som en del av en miniturné tillsammans med gra av Sveriges unga absoluta toppmusiker.

Hon har utforskat strupsång, gått på sångakademien på Island, skrivit poesi och arbetat som sufflös. Och för två år sen kom första egna albumet *So it sings*. Varm, fyndig och egendomlig musik som etablerar Madeleine Östlund som en av Sveriges mer egensinniga sångerskor och musiker.

VÄLDIGT MYCKET av det goda kan bli helt underbart, som i Östlunds introduktion tillsammans med basmarimba eller i extranumrets växelspel mellan musikerna. Men det kompakta formatet kan också bjuda aningen många intryck att smälta. Arrangemangen i sig är inte överlastade, marimba, gitarr och piano samsas förvånansvärt bra i ljudspektrat och kompletterar varandra skickligt.

Ändå tar det massiva angreppet något av udden av melodier och harmonier som blir plattare än nödvändigt. Paradoxen blir att jag skulle vilja höra

mer av Anders Åstrands mäktiga marimba, mer av Adam Forkelids intrikata pianospel, mer av Klas Toressons böljande tenorsaxofon, mer av Calle Rasmussons detaljer på trummorna och mer av Per-Ola Landins intelligenta basspel. Och framförallt konkurrerar det stora bandmaskineriet med Östlunds visor och texter som blir sockerkaka på kakan.

Fast ändå, långt ifrån en platt sådan. Forkelid trotsar sin rethosta och bjuder på sin klangvärld vid pianot, en ljusare tonskala än Åstrands grovtimrade marimbaackord, som i sin tur hackas upp av Johan Öijens sparsamma gitarrglidningar. Landin och Rasmusson undviker alla tveksamheter vid låtarnas vägval och Toresson får mer eller mindre fria händer att klättra upp på utsiktsposten där tenorsaxofonen spanar efter alternativa riktningar. Östlund går inte först, men det är ändå hennes mjuka röst som underförstått leder vägen. Bestämt, men lite väl diskret.

FÖR OM det är något jag blir misstänksam emot, så är det när det verkar som att essensen mör-

kas. Oavsett om det handlar om osäkerhet, här isåfall inför bärigheten hos melodierna i förstlingsverket, eller om bristande erfarenhet, smakfull måttlighet i användandet av paletten, så hade Östlund vunnit på att låta sin egen person och sina välformulerade kompositioner träda fram i arrangemangen. De mesta i *So it sings* är signerat Östlund och gruppen gör också en fin version av Charles Mingus. *Portrait* och *Oscar Brown Jr:s* tonsättning av poeten Paul Laurence Dunbars *When Malindy sings*.

Arrangemangen har vuxit fram tillsammans med musikerna och Östlunds egna kompositioner överraskar gärna med spännande ackordsprång. Hennes texter är ömsom lyriska, ömsom konkreta, med både asfalt och flygande drömmar.

OCH PERSONLIGEN tilltalas jag av sångare som Östlund, som låter uttryck dominera över skönsång, med än vidare svängar i nästa varv har hon all potential att nå hela vägen.

Jag vill tro, och tror, att det finns ett brantare djup att utforska. Inte minst tyder Madeleine Östlunds avslappnade närvaro och äventyrliga texter på att det finns än mer att upptäcka bakom de massiva klangerna. Rejäl bonuspoäng får hon också för att hon inte drar sig för att sjunga sin bitvis funkiga visjazz på sjungande skånska – på tal om mindre relevanta företräden inom musiken.

PIERRE MARTIN
Frlansskribent, Umeå